

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara

Bakalářská práce

FOTOGRAFIE JAKO PŘÍBĚH

OBRAZNE POVEDANÉ

Barbora Bačová

Plzeň 2018

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara

Katedra výtvarného umění
Štúdijský program Výtvarná umění
Štúdijský obor Multimediální design
Špecializácia Užitá fotografie

Bakalářská práce

FOTOGRAFIE JAKO PŘÍBĚH

OBRAZNE POVEDANÉ

Barbora Bačová

Vedúci práce: MgA. Vojtěch Aubrecht

Katedra výtvarného umění
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara
Západočeské univerzity v Plzni

Plzeň 2018

Prehlasujem, že som praktickú aj teoretickú časť spracovala samostatne a použila iba uvedené pramene a literatúru.

Plzeň, máj 2018

.....

Podpis autora

Moje poďakovanie patrí všetkým ľuďom, ktorí mi venovali čas,
trpezlivosť, inšpirovali a motivovali ma - a týmto boli a sú pre mňa
spoluautormi tejto bakalárskej práce.

OBSAH

1. MOJE DOTERAJŠIE DIELO V KONTEXTE ŠPECIALIZÁCIE.....	6
2. TÉMA A DÔVOD JEJ VOĽBY.....	10
3. CIEĽ PRÁCE.....	11
4. PROCES PRÍPRAVY.....	12
5. PROCES TVORBY.....	14
6. TECHNOLOGICKÉ ŠPECIFIKÁ.....	17
7. POPIS DIELA.....	18
8. PRÍNOS PRÁCE PRE DANÝ OBOR.....	19
9. ZOZNAM POUŽITÝCH ZDROJOV.....	
a. Knižné zdroje.....	20
b. Internetové zdroje.....	21
10. RESUMÉ.....	22
11. ZOZNAM PRÍLOH.....	23

1. MOJE DOTERAJŠIE DIELO V KONTEXTE ŠPECIALIZÁCIE

Pri písaní tejto práce som sa snažila zodpovedne pozrieť dozadu a dokázať nielen napísať ale aj sebe samej zodpovedať, kým vlastne som.

Nechcem začínať životopisom ale v tejto kapitole spomeniem pár vecí, ktoré výrazne sformovali moje vnímanie.

Po prvé, to, že nepochádzam z umeleckej rodiny som vnímala ako najväčšiu nevýhodu čo sa mi mohla v živote prihodiť. Komentovala som každý obraz, ktorý mama zavesila do obývačky, alebo každé amatérske video od miestneho kameramana, ktorý proste len natočil ples. Prekážalo mi, že ma pomenúvajú “fotografka”, čomu sa teda po mojich xy rokoch štúdia fotografie vlastne nečudujem, ale táto poloha pre moju rodinu znamená, že nafotím 250 záberov radujúcich sa členov rodiny najlepšie bez akejkolvek viditeľnosti vrások a s dostatočným nadšením v tvári. Tento fakt ma natoľko znepokojoval, že mi to dnes už vôbec nevadí a s láskou zdokumentujem každú spoločnú chvíľu. Snažím sa zaznamenať tieto veci tak, aby mali výpovednú hodnotu ako pre mňa tak aj pre nich. A navyše dnes už v pokoji môžem vyfotiť jedálenský stôl, namiesto skupinovej fotografie a sedieť v 70-ročnom saku po prababke. Moja rodina ma možno nepochopila, ale istú “inakosť” na mne prijala. V podstate tento normálny život ma baví a inšpiruje najviac.

Od detstva patrilo k mojím obľúbeným činnostiam sledovať nahrávky videokaziet zo svadby rodičov, ktoré som dokázala dlhé hodiny pozorovať. Inak boli to naozaj nudné zábery, s občasnými dramatickejšími momentmi.. Svadby preto, lebo nič iné k dispozícii

nebolo. Občas som si požičala kazetu od kamarátky, ktorú rodičia nahrávali počas detstva, pretože na rozdiel od nás, kameru mali.

Tak som sledovala so záujmom nahrávky od susedov. Mamin švagor, urobil nejaké video aj pre nás, po narodení brata.

Je možno trochu divné, možno zbytočné, že som začala písať o videu, ale toto médium mi bolo blízke a práve tieto “nudné” scény zostali pre mňa ikonické. Obľuba pokračovala, aj vo fascinácií z domácich fotoalbumov.

Zakázané pasáže - rodinné pohreby na našom dvore a album - mama v plavkách mi ostali v pamäti ako posvätné.

Môj otec patril k nadšencom techniky a preto z radosťou vymenil analógový fotoaparát za nový digitálny kompak Olympus.

Táto “hračka” mi dovoľovala zaznamenávať “konečne” seba a moje kamarátky v našom dospelými “nepochopenom” svete. Začalo to inscenovanou fotografiou niekde pri rozkvitnutom orgováne a dokonale vykosenom trávniku našej záhrady. Keďže toto “hobby” bolo mienené vážne, zavesila som svoj infantilný výstup na internetový blog. Boli to veselé fotky so žltým nádychom a dodnes na nich rada spomínam.

Táto túžba, táto vášeň pokračovala naďalej, samozrejme sa štýl fotenia líšil počas dospievania. Na podnet kamarátky a učiteľky sa mi podarilo zúčastniť talentových skúšok na Strednú umeleckú školu v Košiciach s odborom Úžitková fotografia. Do tohto času, som si pripadala, že mi nič okrem kreslenia a literatúry nejde, ale vďaka prijatiu na túto školu som sa cítila naozaj “prijatá” a toto prostredie ma výrazne sformovalo.

Predtým som navštevovala školu na dedine a ísť do “mesta” bol pre mňa sviatok. Práve kvôli tomu, nastalo výrazne spojenie a nové

priateľstva s ľuďmi, ktorí boli taktiež z okolitých miest a dedín vystrelený z 9.ročníka do takého mikro umeleckého "svetíka".

Vďaka skvelým pedagógom som sa naučila vnímať, že správna fotografia nie je dokonalý obraz, ale je možné jej pravidlá vedome porušovať. V tomto období som vo fotke schválne často krát menila farebnosť najčastejšie do staroružovej alebo chladnej modrej farby. Bavila ma istá surreálnosť a snovosť. Už vtedy sa u mňa objavili motívy polí, suchej trávy, konárov, domácich zátiší a vecí akoby vytrhnutých z kontextu svojej existencie. V tejto dobe som začala intenzívne experimentovať s kolážou, videom a a stopmotion. Myslím, že moje vnímanie je výrazne ovplyvnené filmami s československej éry a európskymi filmami 90-tych rokov, ktoré ma po zhliadnutí zasiahli na toľko, že som začala tak trochu vnímať život ako film, mala som pocit akoby niekto sfilmoval to, čo mám v hlave.

Po maturite sa mi nepodarilo dostať na vysokú školu. V tomto roku tápania ale aj šoku z ukončenia sladkej éry stredoškolskej som sa začala venovať témam dediny a spoločnosti, fascinoval ma odtlačok socializmu v spoločnosti a aj v estetike. Začal ma fascinovať gýč a prostredie východného Slovenska až po Ukrajinu. Po roku som opäť podala prihlášku, a nakoniec som sa ocitla v Plzni.

Po tom, čo som bola celé roky presvedčená, že štúdium v Čechách bude pre mňa najlepšie prišiel zlom nástupom do prvého ročníka. Všetko mi pripadalo cudzie a narušovalo to moju komfortnú zónu. Intímny svet domova a Košíc bol pre mňa veľmi vzdialený a chýbal mi každý deň. Uzavrela som sa. Práve tento zlom ma začal čoraz viac posúvať mentálne a uvedomovať si svoje "ja", pôvod a tradíciu z ktorej pochádzam. Toto poznanie, sprevádzalo niekoľko fáz, ktoré nebudem vzhľadom k rozsahu komentovať, ale musím povedať, že vďaka tejto

škole som zažila osobnostný posun a dnes tento výber neľutujem. Rozšírilo mi to obzory vďaka skvelým osobnostiam, ktoré som mala možnosť poznať, zároveň mi to vo fotografii otvorilo nové námety. Vplyv na mňa mala aj kniha od Rolanda Barthesa - Svetlá komora a to najmä druhá kapitola "Matka" kde opisuje príbeh, fotografiu matky pri tom túto fotografiu nikdy nezverejnil. V celej knihe sa zaoberá pojmom "punctum". Daroval mi ju môj kamarát so slovami: "že by si múdra bola". Ďalšou nezabudnuteľnou skúsenosťou bolo absolvovanie polročnej stáže v Aténach. Iná kultúra, iné tradície, iné ovzdušie a mentalita. Skrátka mám dojem, že som sa tam naozaj "žila".

Táto skúsenosť ma priviedla k tomu, že som asi nejaký chameleón alebo proste len človek ustavične sentimentálny, ktorý si vytvorí väzbu na čokoľvek od dediny, po veľkomesto od predavačky ktorá pracuje 10 rokov na tom istom mieste, po predmety, ktoré zbieram..

Moje zameranie vo fotografii sa výrazne nemení, ale jeho obsah áno. Momentálne sa sústredím na to ako sa naučiť obsah správne podať, aby bol čitateľný pre diváka. Kvôli ustavičnej sentimentálnosti som nadobudla pocit, že chcem zaznamenať veci také aké sú, bez prikrášlenia. Obyčajné možno banálne.

*"...zjišťuji, že ty nejbanálnější situace, které se v okamžiku svého vzniku mohly jevit jako totální nuda, se po čase stanou docela vzrušujícími tématy. A to je něco, co bylo, je a bude. Realita kolem nás se rozpouští jako kostka cukru v kafi. Není banality, která by byla příliš banální na to, aby byla fotografována."*¹ Libuše Jarcovjaková

¹ Zdroj: vice.com, ,Hannah Saleh ,(18. 4. 2018, 11:25)

2. TÉMA A DÔVOD JEJ VOL'BY

K téme "Fotografia ako príbeh" som sa dostala jednoduchým spôsobom a to takým, že moja, miestami až chorobná nerozhodnosť, či zmätenosť ma doviedli vybrať si niečo, čo nebude príliš popisné, keďže som v tom čase ešte nemala jasnú ideu. Dokážem sa nadchnúť pre každú tému a preto si občas prajem aby mi niekto dal tému na predpis. Samozrejme, jemne prehánam... Je to ale úsmevné. Dost' dobre, sa to zhoduje so situáciou s ponukovým lístkom v reštaurácií. Čím väčší, tým dlhšie trvá zvoliť to správne. Väčšinou, odklon od vlastnej intuície dopadne vo výsledku mnohokrát neuspokojivo. Často sa pýtam: "Čo by bolo keby...?"

Osobne cítim dlhodobú potrebu spracovať vlastný archív, ktorý je pomerne rozsiahly. Jedná sa nielen o potrebu, ale aj istý druh osobného presvedčenia, že to stojí zato. Niektoré veci, však potrebujú dozrieť.

Príbeh zvyčajne začiatok aj koniec má. Tomuto faktu sa chcem v tejto práci vyvarovať. Ved' predsa, mohol by to byť pokojne aj príbeh nekonečný. V rámci možností som nakoniec dospela k tomu, že budem pracovať s materiálom, ktorý je posledným rokom mne najviac blízky z hľadiska aktuálnosti a miery zapálenia. Myslím, že istá príbehovosť sa v mojich fotografiách odohráva. Práve tento dôvod, ma nasmeroval k výberu témy, ktorú pomenúvam "Obrazne povedané".

3. CIEĽ PRÁCE

Cieľom mojej bakalárskej práce “Obrazne povedané” bolo vytvoriť vizuálny príbeh prebiehajúci paralelne v niekoľkých obsahových rovinách, za použitia denných mobilových záznamov, ktoré reflektujú dianie okolo mňa. Tieto záznamy, sa stávajú neodmysliteľnou súčasťou jednak mojej doterajšej ale aj súčasnej tvorby.

Príbehom je pre mňa určitý proces selektívneho vnímania a v neposlednom rade skúsenosť, ktorú sprevádza vlastne – vlastná neskúsenosť.

V práci vyjadrujem svoj subjektívny pohľad na tému “Fotografia ako príbeh”. Ako záverečný výstup volím autorskú publikáciu, ktorá podľa mňa najviac predáva samotnú myšlienku a zameriava sa na celok.

Snažím sa premýšľať obrazom a dôraz kladiem na hlboký prežitok z vecí a momentov. Baví ma pozorovať aj tú najjemnejšiu zmenu na pohľad vždy rovnakej záhrady. Vo svojej podstate, mi nič neprípadá dostatočne únavné, aby to stratilo moju pozornosť. Práve preto sa niektoré námety môžu viac menej opakovať, Nie je to nič megalomanské. Snažím sa vytvárať úprimne záznamy každodenného života okolo mňa. Nech je to čokoľvek, každá náhodná príležitosť je akési stretnutie.

V tejto práci ukazujem prevažne vlastné a dôverne známe domáce prostredie, ku ktorému cítim obrovské puto a silu tradície, z ktorej čerpám každý deň. Zároveň sa toto prelína s prostredím mimo domova. Je to prelínanie môjho sveta, zo svetom vonkajším, ktorý vo výsledku aj tak vnímam ako jeden. Tento proces bol a je pre mňa osobnou výzvou povedať niečo o sebe, a zároveň neostať na mieste.

4. PROCES PRÍPRAVY

„Člověk žije všechno hned napoprvé a bez přípravy”. (Milan Kundera)²

V skutočnosti netuším, ako definovať proces prípravy v kontexte tejto práce, ale navádzujem na niečo, čomu sa venujem dlhodobo a spočiatku to bolo len intuitívne zaznamenávanie každodenného života, ktorý ma neustále a asi aj nekonečne dokáže fascinovať.

Inšpiráciu nehľadám. Vnímam ju vo všetkom. Či v dobrej alebo zlej hudbe, v slávnych obrazoch, ale aj obrazoch, ktoré sú proste odniekiaľ a tvoria interiéry našich domácností. Aj keď to môže byť častokrát gýč, tak osobne túto “estetiku” viem, a chcem považovať za istý druh krásy, v ktorej je príbeh. Je v nej úprimná láska. Jednoducho povedané – neskrývam svoje nadšenie pre nič. Aj keď sa v tejto publikácii ľudia vyskytujú minimálne, tak práve stopa človeka, je pre mňa asi najviac dôležitá k pochopeniu minulosti aj prítomnosti.

Myšlienka, že spracujem fotografie, ktoré vznikli za posledný rok telefónom, bola v podstate prvotná a cez rôzne iné nápady som sa vrátila späť práve k nej, z dôvodu už spomínanej aktuálnej výpovednosti. Samozrejme, že istá miera pochybnosti, či je táto voľba jedna z najsprávnejších tam bola, ale vo výsledku som cítila, že mi to je blízke. Uvedomila som si, že príbeh ktorý chcem “povedať” ja, nie je niečo čo má jasný začiatok a koniec, ale je to určitá cesta k fotografii a s fotografiou, ktorá dopĺňa moju osobnosť. Vďaka nej, môžem lepšie poznať seba samú, ale aj veľmi ľahko zahrať sa na niekoho iného.

² Zdroj: databazeknih.cz, (13. 4. 2018, 23:05)

Príprava v podstate začala až po ucelovaní fotografií do zložiek a tvorením obrovskej selekcie zo stoviek náhľadových fotografií.

Myslím, že každý deň by sa dalo niečo zmeniť. Priznávam, že je občas dobré sa kontrolovať a robiť veci vedome, ale myslím, že príbeh sa stáva mierne premenlivým po každom reprodukování. Dôležité je, aby ostal pravdovravný.

Obrovským prínosom na tomto procese boli a sú moji pedagógovia, ktorí ma podporili, pochopili a neobmedzovali pri mojich rozhodnutiach.

„Lyrika je území, na němž se jakékoli tvrzení stává pravdou. Lyrik včera řekl: život je marný jako pláč, dnes řekl: život je veselý jako smích a pokaždé měl pravdu. Dnes řekne: vše končí a padá do ticha, zítra řekne: nic nekončí a všechno věčně zní a obojí platí. Lyrik nemusí nic dokazovat; jediným důkazem je patos prožitku.“³

Milan Kundera

³ Zdroj: databazeknih.cz, (13. 4. 2018, 01:03)

5. PROCES TVORBY

Procesom tvorby sa zaoberám už v predchádzajúcej kapitole, kde spomínam akým spôsobom pracujem a čo považujem za dôležité. Zvolený formát knihy sa vyvinul v priebehu tvorby.

Počas tohto obdobia nastal moment, kedy som začala vnímať, že toto médium nie je pre mňa nič viac, nič menej ako len nástroj, a na mnou požadovaný výsledok konceptu fotografií nemá výrazný vplyv, samozrejme, pokiaľ nepočítam technickú stránku. Toto uvedomenie, ma priviedlo k dôležitému kroku a to takému, že dnes dokážem rozpoznať, že námety, ktoré fotografujem sa premietajú rovnocenne vo všetkých médiách, ktoré využívam. Jediný dôvod prečo v tejto práci fotografie nekombinujem a ponechávam výhradne len tie z telefónu je ten, že pre mňa osobne toto médium naozaj vypovedá o každodennosti a akejsi všadeprítomnosti. Keďže každý z nás ho nosí denno-denne zo sebou, niekedy až s automatickou potrebou zaznamenávať všetko naokolo, čo je z istého hľadiska aj môj prípad. Dá sa povedať, že táto publikácia vznikla zo selekcie snapshotov spomedzi ktorých som sa snažila vybrať pre mňa najsilnejšie momenty a myslím, že od fenoménu snapshot fotografie som sa nakoniec úplne odklonila.

Po zostavení prvej makety knihy, som s prácou úplne prestala skoro na dva týždne. Bola to chyba, vzhľadom k času, ktorý mi ostával a s kombináciou mojej nerozhodnosti to nebolo najlepšie riešenie.

Z odstupom času vidím, že táto "pauza" bola venovaná správnym veciam, vďaka ktorým môžem písať tento text viacej objektívne. Za toto obdobie vzniklo niekoľko fotografií, ktoré boli pre mňa zásadné

natoľko, že ma to donútilo urobiť ďalšiu maketu, nadväzujúcu na tú pôvodnú. Za veľký prínos vďačím aj ľuďom, ktorý ma konfrontovali s otázkami prečo je moja kniha taká aká je. Zo začiatku som to ani sama netušila, ale zodpovedať si na tieto otázky ma doviedlo k inému premýšľaniu o knihe. Je to niečo, čo človek drží v ruke a pocit, ktorý chcem vyvolať v divákovi, musí byť jasný hlavne mne. Má to byť malá knižka s dojmom zápisníka alebo vážna kniha v tvrdom obale, ktorá sa musí opatrne listovať? Rozhodne som nemala v pláne urobiť to druhé. Mojmím cieľom bolo to, aby sa kniha listovala príjemne a s ľahkosťou. Obsah vybraných fotografií je rôznorodý, mnohotvárný a na prvý pohľad možno miestami iracionálny, ale záleží na prístupe diváka a miere času, ktorý je ochotný knihe venovať vzhľadom k vyššiemu počtu fotografií. Spájam dvojice nesúvisiacich snímok a občas nechávam vyznieť len jednu samotnú fotografiu v malom formáte alebo na dvojstránke. Dvojice sú prevažne skombinované z absolútne rozličných miest, kde boli vytvorené. Celá skladba knihy je metaforickou výpoveďou o aktuálnom dianí môjho života, kde sa strieda najmä mne dôverne známe prostredie domova s prostredím náhodným, v ktorom sa pohybujem. Aj vtom “novom, neznámom”, si hľadám akýsi vzťah a väzbu. Je to obrazová správa a preto text po celú dobu zámerne vynechávam. V predošlej kapitole spomínam, že človek sa na vybraných fotografiách objavuje minimálne. Mojmím záujmom je sústrediť sa na stopu, ktorú človek zanecháva. Je to istý druh napätia. V menšom množstve sa v knihe objaví môj autoportrét, ktorý slúži na odľahčenie, ale zároveň potvrdzuje, že samotným autoportrétom pre mňa je vlastne celá kniha, ak ju divák bude “čítať” medzi riadkami.

Asi nemám odvahu svoj záverečný výber snímkov, ktorý sa náladovo mierne líši od predošlých, úplne definovať, ale nemyslím, že je to jasne určený začiatok a koniec. Tento radikálnejší výber, je len isté stupňovanie. V podstate sa jedná o nekonečno.

„Fotografie je obtížně definovatelný fenomén, který může být vnímán jako předchůdce filmu nebo jako jeho pravý opak vzhledem k její zakonzervovanosti. Toto médium symbolizuje trvání života, který zachycuje, a zároveň odkazuje i na jeho konečnost. A tak fotografie sice zvětšuje, ale paradoxně svým strnutím upomíná i na zánik, na smrt. To, co zaznamená jako živé, v okamžiku vyfotografování mumifikuje jako již neživou minulost..“⁴

⁴ Zdroj: fotografiefilmu.blogspot.cz, doc. PhDr. Stanislava Přádná, 27.4.2018, 21:30)

6. TECHNOLOGICKÉ ŠPECIFIKÁ

Všetky použité snímky sú vytvorené telefónom Xiaomi Redmi 4A, ktorý patrí k najlacnejším smartfónom od tohto výrobcu. Po zhotovení makety som spracovala súbory v programe Adobe In Design, kde sa ešte poradie a výber snímok menil, podľa potreby. Kniha má mäkký prebal s jednoduchou typografiou, ktorá obsahuje názov knihy "Obrazne povedané" a moje meno. Po otvorení je vidieť chrbát knihy, ktorý ostáva odhalený, resp. priznáva kopskú väzbu. Celá vnútorná časť je vlepená do pravej strany prebalu a na konci je možné rozložiť záložku z poslednou fotografiou. Jedná sa o autoportrét s tieňom ruky držiacej mobil.

Fotografie sú vytlačené na papiery "Kenzo" s jemnou štruktúrou, ktorý má charakter recyklovaného papiera. Formát knihy je 13,5 x 18,5 cm, vďaka ktorému pôsobí trocha ako zošit.

Ako doplnok k publikácii je látkový obal sivej farby, na ktorom je nedokonale, ručne vyšitý názov, ktorý tomu celému dáva ďalší rozmer a stáva sa tak osobnejším, jednak pre mňa, a aj pre diváka. Tento látkový obal je strohý a v podstate nie je na pohľad lákavý, čo bolo aj mojím zámerom. Chcem aby vyznel obsah a nie obal.

7. POPIS DIELA

Autorská publikácia “Obrazne povedané” obsahuje 122 strán a cca 240 fotografií, ktoré sú radené jednotlivo alebo na dvojstránkach na základe metaforických spojení. Jedná sa o voľne podaný vizuálny príbeh, ktorý nemá jasne definovaný dej. Kniha spadá do kontextu fotografických denníkov alebo zinov. Zin je odvodený od angl. slova fanzine – fan magazine, čo znamená fanúšikovský časopis. Ziny pre svoj nekomerčný charakter obľubujú prevažne nadšenci istej cieľovej skupiny a práve preto som sa nechala inšpirovať týmto formátom. Publikáciu dopĺňa látkový obal, spomenutý v predošlej kapitole, ktorého použitie udáva väčšiu dôležitosť. Slúži ako ochranný atribút, ktorý môže a nemusí byť použitý. K inštalácii pripájam 12 výstavných fotografií formátu 30x45cm, ktoré pokladám za nosné a vďaka nim, je možné lepšie pochopiť náladu celej knihy. V tejto práci pokladám proces tvorby za dôležitejší ako samotný výsledok. Vnímam ju ako neodmysliteľnú súčasť mojej cesty k fotografii a preto v tom naďalej pokračujem.

8. PRÍNOS PRÁCE PRE DANÝ OBOR

Podľa môjho názoru som pre obor autorskej fotografickej knihy nepriniesla nič nové, nič čo by niekto nevidel alebo nezažil. Ale cez to si myslím, že tento prístup je zásadný pre celkovú tvár knihy a jej atmosféru. Nechcem hľadať niečo čo tu nikdy nebolo, ale chcem ukázať niečo, čo tu každý deň je, a myslím, že to stojí za to sa nad tým občas pozastaviť.

9. ZOZNAM POUŽITÝCH ZDROJOV

a) Knižné zdroje

BARTHES, Roland. Světlá komora: Poznámka k fotografii. Praha: Fra, 2005. ISBN 80-86603-28-8.

SCOTT M. Peck. Nevyšlapanou cestou. Praha: Odeon, 1994. ISBN 80-207-0469-8.

BERGER, John. Způsoby vidění. Praha: Labyrint, 2016. ISBN 978-80-87260-78-4.

LIPOVETSKY, Gilles. Hypermoderní doba: Od prožitku k úzkosti. Praha: Prostor, 2013. ISBN 978-80-7260-283-4.

KUNDERA, Milan. Slová, situace, pojmy. Brno: Atlantis, 2014. ISBN 978-80-7108-344-3.

b) Internetové zdroje

<https://www.vice.com/cs/article/z4ndq8/pro-libusi-jarcovjakovou-neni-zadna-banalita-prilis-banalni>

<http://www.vilgus.cz/index.php?id=detail-clanku&typ=politik&it=72>

<http://studioachermann.ch/>

<https://matthieulavanchy.com/projects>

<https://issuu.com/anonymmagazine>

<http://www.ceskatelevize.cz/ivysilani/10718806805-ceska-fotka/214562260250009-vyznamne-banality>

https://www.denik.cz/ostatni_kultura/kultura-rozhovor-imrich-veber24122013-f9s0.html

<http://jiriptacek.blogspot.sk/2016/11/rozhovor-s-marketou-othovou-k-jeji.html>

https://digiarena.e15.cz/nevesele-obrazy-z-vesnice_1

<https://art.ihned.cz/umeni/c1-59857440-fotky-jasanskeho-a-polaka-komentuji-ceskou-banalitu>

<http://klusak.blogspot.sk/2013/03/vedlejsi-priznaky-jasansky-polak.html>

[https://en.wikipedia.org/wiki/Snapshot_\(photography\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Snapshot_(photography))

<http://fotografievefilmu.blogspot.cz/2013/01/slovo-uvodem.html>

<https://www.databazeknih.cz/citaty/milan-kundera-175>

10. RESUMÉ

The author's publication, "Obrazne povedané," is created using a visual story paralleled in several content layers using daily smartphone camera records over the past year that are reflecting life around me.

In this work I show mostly my own intimate home environment, the strength of the tradition I draw from every day, and at the same time it blends with the environment outside the home. I view the blending of my world with the outer one as one. This process has been a challenge for me to say something about myself and not to stay at the same place.

These daily photographic records are an inherent part of my past and current work, and with this approach I express my own subjective view on the topic of "Photography as a Story" in the context of journals or photographic zines. All images are exclusively from the smartphone as a link to everyday life and ubiquity.

The book has a soft cover with a simple typography that includes the title of the book "Obrazne povedané" and my name. After opening the book it is possible to see the back of the book that remains uncovered, or more precisely, acknowledging the coptic binding. The entire inner part is glued to the right side of the cover and at the end it is possible to spread the bookmark with the last photograph, which is a self-portrait with a shadow of a hand holding a cellphone. The book is complemented by the austere fabric wrap with a imperfect hand-sewn name and thus becoming more personal.

11. ZOZNAM PRÍLOH

PRÍLOHA 1 - INŠPIRAČNÉ ZDROJE

PRÍLOHA 2 - INŠPIRAČNÉ ZDROJE

PRÍLOHA 3 - INŠPIRAČNÉ ZDROJE

PRÍLOHA 4 - INŠPIRAČNÉ ZDROJE

PRÍLOHA 5 – PROCES TVORBY

PRÍLOHA 6 – UKÁŽKA MAKETY

PRÍLOHA 7 – UKÁŽKA MAKETY

PRÍLOHA 8 – UKÁŽKA MAKETY

PRÍLOHA 9 – INŠPIRAČNÝ TEXT

PRÍLOHA 1

Inšpiračné zdroje⁵

⁵ Zdroj: artandcommerce.com, Walter Pfeiffer

PRÍLOHA 2

Inšpiračné zdroje⁶

⁶ Wolfgang Tillmans

PRÍLOHA 3

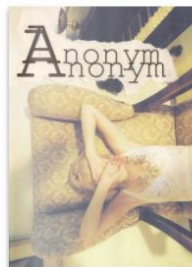
Inšpiračné zdroje⁷

Anonym 004
by Anonym Magazine
Published 6 years ago

Anonym 005
by Anonym Magazine
Published 6 years ago

Anonym 003
by Anonym Magazine
Published 6 years ago

Anonym 008
by Anonym Magazine
Published 6 years ago

Anonym 007
by Anonym Magazine
Published 6 years ago

Anonym 009
by Anonym Magazine

Anonym 002
by Anonym Magazine

Anonym 001
by Anonym Magazine

⁷ issuu.com/anonymmagazine

PRÍLOHA 4

Inšpiračné zdroje⁸

⁸ Lukáš Jasanský a Martin Polák

PRÍLOHA 5

Proces tvorby⁹

⁹ Vlastné foto

PRÍLOHA 6

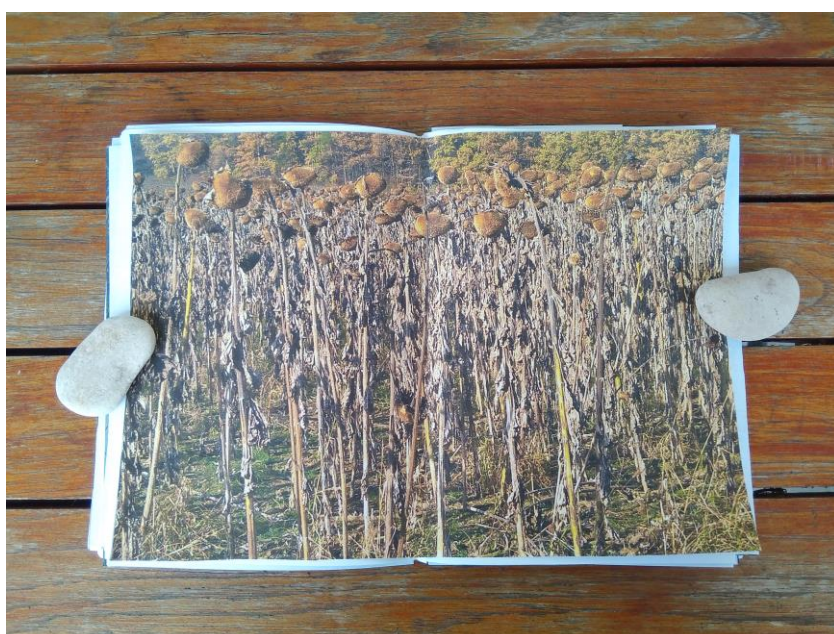
Ukážka makety¹⁰

¹⁰ Vlastné foto

PRÍLOHA 7

Ukážka makety¹¹

¹¹ Vlastné foto

PRÍLOHA 8

Ukážka makety¹²

¹² Vlastné foto

PRÍLOHA 9

Inšpiračný text¹³ slovenskej organizácie Východné pobrežie

Východné pobrežie je keď tu (ukazujúc na hlavu) tušíte, že máte ísť ďalej a hľadať niečo lepšie, ale tu (ukazujúc na hrud') cítite, že toto je váš domov.

Východné pobrežie je sen. O krajine, v ktorej sa bude dať žiť bez toho, aby jej obyvatelia museli denne ohýbať absurdnú realitu, len aby sa cítili trochu nažive.

Východné pobrežie je tu, aby zo sídla na pomedzí Európy a Ázie vytvorilo miesto, z ktorého ľudia nebudú musieť odchádzať, budú sa do neho chcieť vracieť a pri voľbe, kde by mali stráviť najlepšie roky svojho života, si spomedzi adries Melbourne, Helsinki alebo New York zvolia kód KSC.

Nie zajtra, nie o mesiac, nie o rok, jedného dňa.

¹³ Vychodnepobrezie.org